

Arrest

nr. 87 045 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDORMAEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 31 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 30 april 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit Chawinda te Sialkot District in Pakistan. U woonde daar samen met uw ouders, uw broer en uw zus. Via uw vader kwam u, toen u studeerde,

in contact met ISO (Imam Student Organization), een vereniging die opkomt voor de rechten van de sjiïeten en andere minderheidsgroepen. U hielp ISO met het organiseren van vergaderingen en seminaries die als doel hadden de mensenrechten te verbeteren in Pakistan. Door deze activiteiten kreeg u problemen met lokale politici en de lokale politie. In maart of april 2007 begon u uw hogere studies in Sialkot. Omdat u problemen ondervond in Chawinda besloot u om in mei 2007 in Sialkot stad te gaan wonen. U keerde in de periode die daarop volgde slechts vier of vijf keer terug naar Chawinda. De meeste van uw activiteiten gingen door in Sialkot. In uw dorp kon u uw activiteiten niet uitvoeren omdat u bedreigd werd. Na uw studies, in 2009, bleef u in Sialkot wonen omwille van die dreiging. Op 28 mei 2010 was er in Lahore een aanslag op een Ahmadiya moskee. De familieleden van uw vriend A.(...) kwamen om in die aanslag. Om die reden wou ISO een manifestatie houden in Chawinda. U besloot op 29 mei 2010 terug te keren naar Chawinda. Op 4 juni werd u gearresteerd door de politie in Chawinda. U werd in elkaar geslagen door de politie. E.(...) B.(...), de nazim van Chawinda, zat achter deze arrestatie. Hij wou dat u stopte met uw mensenrechtenactiviteiten. Op 9 of 10 juni werd u vrijgelaten. U contacteerde daarna A.(...) om u te helpen. U trok naar Rabwah om onder te duiken. Ondertussen werd u beschuldigd van blasfemie. Er werd een rechtzaak tegen u opgestart toen u in Rabwah verbleef. U besloot om Pakistan te verlaten. Op 28 augustus 2010 trok u naar Karachi. U had een afspraak met een reisagent, Chowdury, en u reisde met een vals Brits paspoort naar Amsterdam. Daar kwam u op 29 augustus 2010 aan. Op 31 augustus 2010 kwam u aan in België en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, schooldocumenten, een kopie van het First Information Report, een kopie van juridische documenten, krantenartikels met betrekking tot uw activiteiten, een pamflet van Wahabisten, een blogbericht, een brief van de Human Rights Commission of Pakistan en een document met betrekking tot de mensenrechtenorganisatie die u in België wilt oprichten.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Pakistan diende te verlaten omwille van een valse rechtzaak die lokale politici en de politie opstartten omdat u betrokken was in een mensenrechtenorganisatie. U slaagt er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat er een klacht tegen u werd ingediend of dat er een rechtzaak tegen u loopt in Pakistan. U legt hierover tegenstrijdige en weinig overtuigende verklaringen af. Wanneer u gevraagd wordt of er een rechtzaak tegen u loopt in Pakistan, verklaart u dat u na uw arrestatie beschuldigd werd van blasfemie (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Omdat uit dit antwoord niet af te leiden valt of er een rechtzaak tegen u loopt in Pakistan wordt de vraag herhaald. U antwoordt hierop dat er wel een rechtzaak zal lopen tegen u en dat er misschien een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, maar dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Meteen daarna verklaart u dat er een First Information Report (waarin alle details van de klacht officieel worden neergeschreven) werd opgesteld, maar u hebt de klacht nooit gezien. Daarom wordt u gevraagd of u weet of er uit die klacht ook een rechtzaak is ontstaan. Hierop antwoordt u dat u gezocht werd in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Omdat dit geen antwoord is op de vraag wordt de vraag herhaald. U antwoordt dat er natuurlijk een rechtzaak tegen u loopt en dat men oproepingsbrieven naar u thuis heeft gestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit is merkwaardig gezien u eerder in het gehoor liet uitschijnen dat u niet zeker wist of er een rechtzaak tegen u loopt. Bovendien antwoordde u negatief in de vragenlijst bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) wanneer u werd gevraagd of er een rechtzaak tegen u liep of werd opgestart in Pakistan (vragenlijst DVZ, punt 3.2). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u toen nog niets kende van de asielprocedure, dat u stress had en dat u niet uitgebreid antwoordde op vragen (zie gehoorverslag, p. 8). Dit biedt echter geen verklaring voor het niet vermelden van een kernelement van uw asielrelaas, nl. uw bewering dat u aangeklaagd en vervolgd wordt in Pakistan. U hebt geen verklaring voor het feit dat men u al na vier dagen vrij liet nadat u gearresteerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaart dat men u zou gedood hebben indien men u nog langer had vastgehouden. Dit argument houdt weinig steek, men kon u ook vasthouden zonder u te doden zodat u niet meer kon deelnemen aan uw activiteiten. U verklaart dat er meteen na uw vrijlating een valse klacht werd ingediend (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Wanneer gevraagd wordt waarom men u eerst zou vrijlaten om meteen daarna weer een klacht tegen u in te dienen met het oog op opsluiting, verklaart u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U hebt bovendien weinig kennis over de inhoud van de rechtzaak die, volgens uw verklaringen, tegen u loopt: u weet niet zeker bij welk rechtbank de zaak loopt en wanneer u gevraagd wordt over recente ontwikkelingen, zittingen of procedures slaagt u er niet in om een concreet antwoord te geven op de vraag (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt wanneer u zich voor het laatst informeerde over de rechtzaak, verklaart u dat u contact had met uw advocaat en dat uw advocaat het First Information Report stuurde en dat hij de rechtzaak verloor omdat u niet daar was (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is merkwaardig gezien u eerder in het gehoor verklaarde dat u geen advocaat had in Pakistan omdat een advocaat uw problemen niet

kan oplossen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, verklaart u dat er u eerder gevraagd werd of u vroeger een advocaat had in Pakistan en dat uw vader pas recent een advocaat contacteerde omdat de politie hem lastig viel (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit argument houdt geen steek gezien de duidelijkheid van de vraag (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). De optelsom van deze elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de rechtzaak die tegen u loopt. Het CGVS hecht bijgevolg geen geloof aan uw verklaring dat u gezocht wordt door de Pakistaanse autoriteiten. U legt een First Information Report en twee juridische documenten neer om aan te tonen dat er een rechtzaak loopt tegen u in Pakistan (groene map, punt 3 en 8), maar het neerleggen van documenten dient steeds gepaard te gaan met het afleggen van geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval. Bovendien staat Pakistan bekend voor de grote beschikbaarheid aan valse of vervalste documenten (blauwe map, punt 1).

Het feit dat u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de rechtzaak die, volgens uw verklaringen, tegen u loopt ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw profiel van mensenrechtenactivist, gezien u de rechtzaak koppelt aan uw profiel. U verklaart dat u lid was van ISO (Imam Student Organization) en bouwt rond uw betrokkenheid bij deze organisatie uw hele relaas op (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Toch antwoordde u in de vragenlijst bij DVZ negatief wanneer u gevraagd werd of u actief was bij een organisatie die betrekking heeft tot uw risico bij terugkeer (vragenlijst DVZ, punt 3.3). Ook in uw verder relaas in de vragenlijst bij DVZ komt uw lidmaatschap en uw activiteiten voor een dergelijke organisatie niet ter sprake (vragenlijst DVZ, punt 3.5). In de vragenlijst bij DVZ baseert u zich voor uw problemen enkel op uw vriendschap met drie Ahmadi vrienden. U repte met geen woord over uw activiteiten als mensenrechtenactivist. U verklaart dat u tijdens het eerste gehoor niet uitgebreid was in uw antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit argument houdt weinig steek gezien u eerder verklaarde dat u geen actief lid was van een organisatie terwijl dit in uw relaas de rode draad vormt. Indien u toch deel uitmaakte van een mensenrechtenorganisatie is het merkwaardig dat enkel u werd lastig gevallen en opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U legt enkele documenten neer die uw profiel als mensenrechtenactivist moeten bevestigen. Aan uw blogbericht en aan uw documenten van OMR (Organization for Minorities Rights) hecht het CGVS weinig belang (groene map, punt 5 en 6). Dit zijn documenten die u zelf hebt opgesteld en gezien de ongeloofwaardige aard van uw verklaringen kan ook weinig geloof gehecht worden aan het belang van documenten die u zelf opstelde met betrekking tot uw profiel. U legt een brief voor van de Human Rights Commission of Pakistan (groene map, punt 9). Dit is merkwaardig gezien u tijdens uw gehoor nooit gesproken hebt over banden met deze organisatie. Bovendien wordt er in deze brief nergens verwezen naar uw banden met ISO. U legt geen enkel document neer dat aantoonst dat u actief was voor ISO. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen kan ook geen geloof gehecht worden aan de authenticiteit van de krantenartikels die u voorlegt (groene map, punt 7 en 10). In Pakistan is het vervalsen van krantenartikels of het laten opstellen van valse krantenartikels een veelvoorkomend fenomeen (blauwe map, punt 1).

U hebt het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Pakistan. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Het feit dat u sjiit bent is onvoldoende om te besluiten dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan risico op vervolging loopt. U weet het CGVS er niet van te overtuigen dat u persoonlijk problemen hebt ervaren omwille van het feit dat u sjiit bent. U verbindt die problemen steeds met uw profiel van mensenrechtenactivist en dit profiel werd hierboven in twijfel getrokken. Het pamflet van de Wahabisten heeft geen betrekking op uw persoonlijke problemen (groene map, punt 4). Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg (blauwe map, punt 2).

Overige documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. Uw geboorteakte en uw identiteitskaart bewijzen uw identiteit, deze wordt niet in twijfel getrokken. Het medisch document bewijst enkel dat u opgenomen werd in het ziekenhuis met kneuzingen en bloedingen. Gezien de ongeloofwaardige aard van uw verklaringen kan er geen geloof gehecht worden aan een band tussen deze verwondingen en uw arrestatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet overtuigd is van het feit dat er klachten werden ingediend tegen verzoeker en er rechtszaken tegen hem lopen en dat de geloofwaardigheid van zijn activiteiten als mensenrechtenactivist in twijfel worden getrokken. Nochtans, zo stelt verzoeker, dient rekening te worden gehouden met de door hem aangeleverde documentatie, die hij tevens als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt en waaruit ten eerste blijkt dat hij werd vervolgd en gearresteerd door de politie, ten tweede dat hij actief is of minstens betrokken is bij de mensenrechtenorganisatie en ten derde dat er een rechtszaak tegen hem loopt of gelopen heeft.

Met betrekking tot zijn verklaringen merkt verzoeker op dat deze helemaal niet dubbelzinnig of tegenstrijdig zijn. Uit het geheel van de verklaringen blijkt immers dat ze coherent zijn, zo stelt verzoeker, en dat er geen tegenstrijdigheid bestaat omdat hij eerder geen melding had gemaakt van de rechtszaak. Verzoeker verduidelijkt dat hij weinig informatie heeft over deze rechtszaak omdat die in zijn afwezigheid werd gevoerd en slechts werd ingeleid na zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker wijst ook op zijn verwardheid die blijkt uit het feit dat meermaals dezelfde vragen moesten worden gesteld. Dat de zaken tijdens een eerste gehoor ietwat anders werden voorgesteld, kan volgens verzoeker niet automatisch leiden tot het verwerpen van de asielaanvraag. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal te veel belang hecht aan zijn verklaringen en te weinig aan de documentatie. Volgens verzoeker staat het op grond van de objectieve feiten en de documentatie vast dat hij werd gearresteerd in Pakistan, actief is als mensenrechtenactivist en betrokken is in een rechtszaak. Hieruit besluit hij dat hij een nagenoeg vaststaand risico loopt op vervolging en dus in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Er wordt volgens verzoeker weinig belang gehecht aan de stukken omwille van de beschikbaarheid van valse of vervalste documenten in Pakistan. Verzoeker stelt dat de echtheid van de documenten dient te worden onderzocht en dat de verklaring dat Pakistan bekendstaat om vervalsingen niet volstaat. Verzoeker wijst er ook op dat hij niet wordt beschuldigd van valsheid in geschrifte waardoor de verwerende partij haar onderzoeksplicht schendt en de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze en zonder inachtnaam van de motiveringsplicht werd genomen. Verder stipt verzoeker aan dat het de gezamenlijke feiten (mensenrechtenactivist, sjiïet, vrienden van het Ahmadi-geloof) zijn die ervoor zorgen dat hij niet kan terugkeren naar Pakistan. Hij stelt dat hij een mensenrechtenorganisatie tracht op te richten in België en contact heeft met vele mensenrechtenorganisaties.

Zijn tegenstrijdige verklaringen wegen volgens verzoeker niet op tegen de feiten en de etnisch-religieuze getinte haat waardoor verzoeker genooddaakt was zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker besluit dat niet met alle elementen rekening werd gehouden en dat de beslissing onredelijk is.

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 29 november 2006, nr.165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker verheldert niet op welke wijze artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat de asielaanvraag bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet onderzocht dient te worden, geschonden zou zijn.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.4. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de tegenstrijdige en weinig overtuigende

verklaringen van verzoeker en het feit dat hij niet op de gestelde vragen antwoordt, waardoor geen geloof wordt gehecht aan zijn bewering dat er een klacht tegen hem werd ingediend en een rechtszaak tegen hem zou lopen. De commissaris-generaal wijst ook op de andersluidende verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij hij ontkende dat er tegen hem een rechtszaak liep. Met betrekking tot het First Information Report en de andere juridische documenten die door verzoeker werden neergelegd, wordt in de beslissing gesteld dat deze gepaard dienen te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat te dezen niet het geval is. Daarnaast wijst de commissaris-generaal op de grote beschikbaarheid van valse of vervalste documenten in Pakistan. Gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker met betrekking tot de rechtszaak, zo vervolgt de bestreden beslissing, kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers profiel als mensenrechtenactivist. De commissaris-generaal wijst op de uiteenlopende verklaringen van verzoeker over zijn lidmaatschap van ISO, terwijl geen enkel document aantoont dat hij daar lid van was. De krantenartikels die verzoeker voorlegt, kunnen luidens de bestreden beslissing niet als bewijs worden aanvaard omdat het laten opstellen van krantenartikels een veelvoorkomend fenomeen is in Pakistan. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn bewering dat hij in Pakistan wordt gezocht, besluit de commissaris-generaal dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in het land van herkomst van verzoeker wordt in de beslissing gewezen op de problematische situatie in het noordwesten van Pakistan, maar tevens gesteld dat verzoeker niet uit deze regio afkomstig is. Tenslotte wordt in de beslissing gesteld dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd de conclusie niet kunnen wijzigen.

2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenverdrag of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken de oorzaak van zijn problemen legt in het feit dat hij een sjiiitische moslim is en vrienden heeft die het Ahmadi-geloof aanhangen (stuk 8, vragenlijst DVZ 8 september 2010, p. 2). Hierbij maakt verzoeker geen gewag van zijn betrokkenheid bij de mensenrechtenorganisatie ISO. Ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal koppelt hij zijn problemen voor het eerst aan zijn betrokkenheid bij ISO (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28 maart 2012, p. 2). Tevens blijkt dat verzoeker initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk ontkende dat er tegen hem een proces was gestart (stuk 8, vragenlijst DVZ 8 september 2010, p. 2), terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelde: *“Er zal wel een rechtzaak tegen mij lopen”* en daarna zelfs beweerde: *“Natuurlijk is er een rechtzaak tegen mij”*. (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28 maart 2012, p. 8). Uit deze concrete vaststellingen, die door verzoeker niet worden weerlegd, blijkt overduidelijk dat het geheel van zijn verklaringen allesbehalve coherent is, zoals verzoeker thans beweert. Het feit dat de rechtszaak in zijn afwezigheid werd gevoerd en slechts zou zijn gestart na zijn vertrek uit zijn land van herkomst en zijn verwardheid vormen geen rechtvaardiging voor het feit dat hij aanvankelijk ontkende dat er een rechtszaak tegen hem was gestart en ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om over de kernelementen van zijn asielaanvraag standvastige verklaringen af te leggen. Verzoeker tracht het belang van het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken te minimaliseren, maar hij werd er toen uitdrukkelijk op gewezen dat hij nauwkeurig, doch in het kort de problemen in zijn land van herkomst diende te schetsen (stuk 8, vragenlijst DVZ 8 september 2010, p. 1). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert kan het feit dat de zaken tijdens dit eerste gehoor anders worden voorgesteld, wel degelijk leiden tot het afwijzen van de asielaanvraag. De verwardheid die verzoeker thans aanreikt als verklaring voor zijn incoherente verklaringen, wordt niet ondersteund door de elementen uit het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoeker verward was toen hij werd gehoord. De commissaris-generaal kon op grond van de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

2.6. Waar verzoeker stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door hem neergelegde documenten, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat documenten slechts bewijskracht hebben voor zover ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat te dezen niet het geval is. Bij verwerping ervan dient de Raad niet aan te tonen dat de voorgebrachte bewijsstukken vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten (cf. RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Verzoeker beweert dat zijn documentatie bewijst dat hij betrokken is bij een mensenrechtenorganisatie, dat hij aangehouden werd en dat er een rechtszaak hangend is. De Raad merkt echter op dat er geen enkel objectief bewijs voorligt van zijn betrokkenheid bij de organisatie ISO, waarvan hij nochtans beweerde dat zijn problemen daar hun wortels zouden hebben.

Betreffende het blogbericht en de krantenartikels, merkt de Raad op dat hij aan de voorgelegde stukken bewijswaarde kan ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643; RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Uit de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt dat krantenartikels uit Pakistan weinig betrouwbaar zijn (stuk 12, landeninformatie, SRB – Pakistan – corruptie en documentfraude, CEDOCA, 9 maart 2012, p. 11). Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Bovendien merkt de Raad op dat er van de neergelegde documenten geen voor eensluidend verklaarde vertaling voorhanden is en dat verzoeker de concrete inhoud ervan niet bespreekt, zodat ze bezwaarlijk als bewijs kunnen worden aanzien van zijn activiteiten of van zijn arrestatie. Over het document van OMR International (verzoekschrift, bijlage 7), dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf verklaarde dat hij deze organisatie wil oprichten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28 maart 2012, p. 12), zodat dit bezwaarlijk als een vluchtaanleiding kan worden beschouwd. Verder brengt verzoeker niets in tegen de kritiek van de commissaris-generaal dat dit document door verzoeker zelf werd opgesteld om zijn profiel aannemelijk te maken, zodat dit geen bewijswaarde heeft. Met betrekking tot het *“First Information Report”* (verzoekschrift, bijlage 8), wordt in de informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, gesteld dat het perfect denkbaar is dat dit document gefabriceerde informatie bevat (stuk 12, landeninformatie, SRB – Pakistan – corruptie en documentfraude, CEDOCA, 9 maart 2012, p. 10-11). Uit het gehoorverslag blijkt ook dat verzoeker niet op de hoogte is van de inhoud van het document (stuk 3, gehoorverslag CGVS 28 maart 2012, p. 8). De Raad besluit dat de commissaris-generaal wel degelijk voldoende onderzoek heeft verricht naar de neergelegde documenten en op goede gronden kon besluiten dat deze geen bewijswaarde hebben. Bijgevolg staan *“de gezamenlijke feiten”* geenszins vast en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een risico loopt op vervolging zoals hij in zijn verzoekschrift beweert.

2.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en het gebrek aan betrouwbare bewijsstukken kan verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maken waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, kan hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de beoordeling van de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Pakistan in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In de beslissing wordt erop gewezen dat er in de grensstreek met Afghanistan sprake is van een lokaal conflict, maar dat verzoeker niet uit deze streek afkomstig is waardoor hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op die grond.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/4 of 48/5 van de vreemdelingenwet. Er werd evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN